

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **P. D.**, narozený dne „X“,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem,
se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního
hospodářství,
se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2014, č. j. 4891/DS/2014,
JID: 154410/2014/KUUK/Hyk,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 5. 11. 2014, č. j. 4891/DS/2014, JID: 154410/2014/KUUK/Hyk, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **11 228 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 5. 11. 2014, č. j. 4891/DS/2014, JID: 154410/2014/KUUK/Hyk, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odbor správní, oddělení přestupkové (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

„správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 5. 2014, č. j. MULNCJ 39487/2014, sp. zn. MULN/935/68/2014/OS-PD/ŽU, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že dne 16. 1. 2014 v 16:03 hodin, na silnici I. třídy č. 7 u obce Panenský Týnec, řídil motorové vozidlo tov. zn. Volkswagen, reg. zn. „X“, přičemž překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec, když mu silničním rychloměrem byla naměřena rychlost 140 m/hod., po zohlednění odchylky $\pm 3\%$ dosahovala rychlost 135 km/hod. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 4 000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu pěti měsíců s účinností od nabytí právní moci rozhodnutí a dále pak mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že správní orgán I. stupně a následně i žalovaný nedostatečně zdůvodnily výši uložené sankce. Správní orgán I. stupně přihlédl k okolnostem, které nikterak neindividualizují daný předmět řízení. Při stanovování výše sankce, je nutné svůj závěr adekvátně zdůvodnit, což se v daném případě nestalo, neboť konstatování, že samotné překročení rychlosti vede ke zvýšené nehodovosti je sice pravdivé nicméně pouze formální konstatování. Správní orgán I. stupně dále pak při stanovování výše sankce přihlédl k odsouzením, která byla starší jednoho roku, tudíž zahlazená. V souvislosti s výši sankce správní orgán I. stupně přihlédl i k absenci žalobce při ústním jednání, ačkoli tato skutečnost nemůže být rozhodujícím kritériem, když jde pouze o žalobcovo právo zúčastnit se ústního jednání a nikoli povinnost. Naproti tomu správní orgán I. stupně zcela přehlédl existenci polehčujících okolností jako např. absence přechodů, dobrá viditelnost, ideální klimatické podmínky či nízký provoz v úseku měření. Na podporu svých tvrzení žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2006, sp. zn. 5 As 20/2005 či rozsudek ze dne 28. 11. 2011, sp. zn. 8 As 82/2010.
3. Správní orgán I. stupně se dopustil procesního pochybení, když nenařídil ústní jednání a znemožnil tak žalobci vyjádřit se k prováděným důkazům. V písemném vyhotovení omluvy z ústního jednání, žalobce požádal o doručování písemností na elektronickou adresu, přičemž žádné předvolání nebylo na požadovanou elektronickou adresu zasláno. Žalobce se na adrese svého trvalého pobytu nezdržuje, a proto požádal o doručování tímto způsobem. Správnímu orgánu I. stupně tak vznikla povinnost v první řadě doručovat elektronickou cestou a až poté co by adresát příjemce nepotvrdil její přijetí, mohl přejít k doručování prostřednictvím poštovních služeb. Žalobce se domnívá, že správní orgán I. stupně svým jednáním zkrátil žalobce na jeho právu projednání věci za jeho přítomnosti s možností vyjádření se ke všem prováděným důkazům.
4. Posledního pochybení se správní orgán I. stupně dopustil tím, že se dostatečně nevěnoval zjištění, zdali bylo měření provedeno v souladu s Návodem k obsluze, ačkoli provedení tohoto důkazu žalobce navrhoval. Z vyjádření společnosti RAMET a.s., lze výsledek měření považovat za podklad pro správní řízení, pouze pokud je zaznamenávané vozidlo na konci záznamu měření stejně velké nebo menší ne na jeho počátku. Tomuto zjištění nicméně správní orgán I. stupně nevěnoval pozornost. Samotné měření bylo provedeno neověřeným měřicím zařízením, když jeho funkčnost byla zkontrolována a nastavena v letním období. K tomuto závěru žalobce došel právě proto, že měření proběhlo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v zimních měsících, kdy byly automobilu nepochybně vyměněny pneumatiky, čímž došlo k rozkalibrování vozidla. Tato skutečnost mohla zapříčinit ovlivnění jeho měřících vlastností a nelze tak vyloučit, že odchylka měření byla vyšší než zákonem povolená. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že sankce byla uložena v souladu se zákonem, přičemž při ukládání trestu správní orgán I. stupně přihlédl k záznamům v evidenční kartě řidiče a intenzitě ohrožení zájmu společnosti. Výše sankce tak dle názoru žalovaného je odpovídající s předpokladem zlepšení řidičské kázně žalobce. K další námitce žalobce žalovaný uvedl, že správní orgán nemá povinnost doručovat písemnosti na elektronickou adresu účastníka řízení, pokud o to účastník požádá. Preferovaným způsobem doručování je v první řadě doručování prostřednictvím datových schránek. Doručování na elektronickou adresu je využíváno pouze za splnění zákonných podmínek s vidinou urychlení řízení. Předvolání k ústnímu jednání musí být zasláno v písemné formě a doručeno do vlastních rukou adresáta s dostatečným předstihem. K možnosti doručování na elektronickou adresu žalovaný dále pak uvedl, že žalobce byl v průběhu správního řízení zastoupen osobou, o které je známo, že na jím uváděné emailové adrese doručené písemnosti opakovaně nepotvrzuje uznávaným elektronickým podpisem a správnímu orgánu pak nezbývá než doručovat na adresy trvalého bydliště, kde se však rovněž listiny nevyzvedávají. Takové to jednání prokazatelně nepřispívá k urychlení řízení, ba právě naopak účelovému problematizování. K poslední žalobcově námitce žalovaný sdělil, že samotné měření proběhlo správně, neboť správní orgán I. stupně stejně jako žalovaný vycházely z doložených dokumentů svědčících o odborném proškolení zasahujícího policisty. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci soudem

6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 21. 5. 2014 bylo vydáno rozhodnutí Městského úřadu Louny, odbor správní, oddělení přestupkové, jakožto přestupkového správního orgánu I. stupně, č. j. MULNCJ 39487/2014, sp. zn. MULN/935/68/2014/OS-PD/ŽU, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že dne 16. 1. 2014 v 16:03 hodin, na silnici I. třídy u obce Panenský Týnec řídil motorové vozidlo tov. zn. Volkswagen, reg. zn. „X“, přičemž překročil nejvyšší rychlost povolenou Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mimo obec o 45 km/hod., za což mu byla udělena pokuta ve výši 4 000,-Kč a zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce pěti měsíců ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Součástí správního spisu byl rovněž úřední záznam, fotografická dokumentace, výpis z evidenční karty řidiče a žádost zástupce žalobce o zaslání informací na elektronickou adresu „X“ a následně na elektronickou adresu „X“. Po skončení ústního jednání, ke kterému se žalobce ani jeho zástupce nedostavili a ve kterém byli vyslechnuti zasahující policisté, bylo vydáno výše zmíněné rozhodnutí. Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jakožto odvolací orgán, následně zamítl žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.

8. V dané věci se účastníci řízení neshodli o výši sankce, jež byla žalobci uložena. Druhý sporný bod řízení pak představovala otázka řádného doručování písemností ze strany žalovaného. A závěrem žalobce namítal nesprávně provedené měření. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba byla podána důvodně.
9. Pro vyhodnocení předmětné žaloby z pohledu první žalobcovi námitky má klíčový význam dikce ust. § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, v níž je zakotveno, že za přestupek se uloží pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i). Na toto ustanovení úzce navazuje ust. § 125c odst. 5 věty druhé téhož zákona, které říká, že tomu kdo spáchal přestupek podle odst. 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, se uloží zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců.
10. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/hod. a více nebo mimo obec o 30 km/hod. a více.
11. Při ukládání sankce za přestupek byl správní orgán I. stupně povinen řídit se ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1999 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a zohlednit závažnost spáchaného přestupku, následky a okolnosti, za nichž byl přestupek spáchán stejně jako samotnou osobu pachatele a pohnutku, jenž jej k tomuto jednání vedla. Výše ukládané sankce je výsledkem správního uvážení, které je přezkoumatelné v otázce vybočení ze zákonem stanovených mezí. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí odůvodnil ohrožením veřejného zájmu, čtyřmi záznamy žalobce v evidenci řidičů, přičemž tři z nich za překročení nejvyšší povolené rychlosti a jeho přístupu k samotnému průběhu řízení. Soud je toho názoru, že uložená sankce je adekvátní a odpovídá skutečnostem případu. Žalobce jakožto řidič motorového vozidla překročil nejvyšší povolenou rychlost o 45 km/hod. Při řízení motorového vozidla na sebe řidiči berou nemalou odpovědnost nejen za sebe, nýbrž i za chodce a ostatní účastníky silničního provozu. Je pravdou, že žalobce v daném případě překročil nejvyšší povolenou rychlost na úseku, kde nejsou přechody, čímž automaticky dochází ke snížení výskytu chodců, nicméně svým jednáním ohrozil ostatní řidiče, když neuváženě řídil motorové vozidlo.
12. Z výpisu evidence karty řidiče bylo zjištěno, že žalobce byl již v minulosti čtyřikrát trestán za přestupek v souvislosti s řízením motorového vozidla, kdy tři z těchto přestupků byly spáchány v rámci překročení nejvyšší povolené rychlosti. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně neměl k trestům z minulosti přihlížet a klást mu je k tíži. Soud s tímto tvrzením žalobce nesouhlasí, neboť správnímu orgánu žádné zákonné ustanovení nezakazuje, aby při hodnocení osoby žalobce přihlédl k přestupkům jím spáchaných v minulosti, za něž mu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

byly pravomocně uloženy sankce a na základě těchto okolností vyvodil příslušné závěry, týkající se sklonu opakovaně porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích. Správní orgán I. stupně při stanovování výše sankce tak adekvátně reagoval na skutečnost, že žalobce opakovaně překročil nejvyšší povolenou rychlost, přičemž právě projednávaný přestupek byl spáchán osm měsíců poté, co mu byla uložena sankce za totožný přestupek, tedy překročení nejvyšší povolené rychlosti. Žalobce v návaznosti na výše uvedené dále pak nesouhlasil s argumentací správního orgánu I. stupně, jež mu přičítá k tíži jeho absenci při ústním jednání. K tomu soud uvádí, že tvrzení žalobce není přesné. Správní orgán I. stupně mu nevytkl neúčast na ústním jednání, nýbrž nikterak neomluvenou neúčast na ústním jednání a to i přesto, že žalobce byl o konání ústního jednání písemně informován a řádně předvolán. Takové to jednání oprávněně vzbuzuje dojem laxnosti žalobce k probíhajícímu správnímu řízení. S ohledem na výše uvedené soud shledal výši sankce přiměřenou a dostatečně zdůvodněnou. Žalobcova námitka tak není důvodná.

13. K žalobcově druhé námitce týkající se pochybení ze strany žalovaného v otázce doručování písemností soud uvádí následující. Žalobce byl po celou dobu řízení právně zastoupen, přičemž zástupce žalobce požadoval zaslání písemností nejprve na elektronickou adresu „X“ a následně na elektronickou adresu „X“.
14. Dle ust. § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení.
15. Dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu v případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.
16. Dle ust. § 19 odst. 9 správního řádu pokud nebylo možno doručit písemnost doručovanou na elektronickou adresu adresáta podle odstavce 3 nebo 8, protože se datová zpráva vrátila jako nedoručitelná, učiní správní orgán neprodleně další pokus o její doručení; bude-li další pokus o doručení neúspěšný, doručí písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.
17. Z citovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že účastník správního řízení (či jeho zástupce) je oprávněn správnímu orgánu sdělit elektronickou adresu, na kterou chce, aby mu byly doručovány písemnosti. Správní orgán takovémuto požadavku vyhoví, není-li to v rozporu se zákonem či povahou věci. Pro účinnost doručení písemnosti zasílané uvedeným způsobem je nicméně nutné, aby příjemce její přijetí potvrdil, a to zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem – v opačném případě se za řádně doručenu nepovažuje a je třeba její zaslání opakovat jinými způsoby uvedenými ve správním řádu. Jestliže má účastník zástupce, doručují se písemnosti s některými výjimkami pouze jemu. Jak vyplynulo ze správního spisu, v daném případě správní orgán I. stupně primárně doručoval rozhodnutí na elektronickou adresu zástupce žalobce „X“, přičemž při prvotním doručování se zpráva vrátila jako nedoručitelná. Správní orgán I. stupně v souladu se zákonem neprodleně učinil další pokus o doručení. Postup správního orgánu I. stupně lze proto v tomto smyslu hodnotit jako zákonný a není tudíž zřejmé, na základě jakých skutečností žalobce v žalobě dospěl k závěru o absenci doručování. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písemností elektronickou cestou. Správnímu orgánu I. stupně tak lze toliko vytknout, že rozhodnutí zaslal zástupci žalobce prostřednictvím pošty a současně se mu pokusil doručovat na jeho elektronickou adresu (tedy nikoliv samostatně a v opačném pořadí, jak stanoví správní řád). Uvedené pochybení však na zákonnost jeho postupu nemělo vliv, neboť zástupce žalobce přijetí písemnosti do své emailové schránky nepotvrdil, a správní orgán by proto musel k doručování na jeho trvalou adresu v konečném důsledku stejně přistoupit. Z hlediska přezkumu je tudíž podstatné toliko to, že svou povinnost provést pokus zaslání písemnosti na zvolenou elektronickou adresu – byť dodatečně – splnil.

18. Lze tedy uzavřít, že správní orgán I. stupně při doručování postupoval v souladu se zákonem. Skutečnost, že v dané věci bylo prvostupňové rozhodnutí i předvolání k ústnímu jednání doručovány současně i žalobci, nemá pro účinky doručení žádný vliv a správní orgán I. stupně k němu přistoupil pravděpodobně toliko z procesní opatrnosti. Jestliže si proto zástupce žalobce ve lhůtě pro uložení zásilky písemnosti nevyzvedl, nastala fikce jejich doručení ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu, přičemž na tomto faktu nic nemění ani zástupcem žalobce tvrzená skutečnost, že se na místě svého trvalého pobytu nezdržuje. V takovém případě měl zástupce buď potvrdit přijetí písemností zasílaných mu na jím zvolenou elektronickou adresu anebo správnímu orgánu I. stupně sdělit jinou adresu pro doručování. Takto však zástupce žalobce nepostupoval, proto se nemůže nyní domáhat neúčinnosti doručení či poškození jeho procesních práv. Soud se domnívá, že v projednávané věci jde o pochybení na straně zástupce žalobce a nikoli správního orgánu I. stupně, neboť právě zástupce žalobce má povinnost zdržovat se na jím uváděné adrese případně si řádně kontrolovat své poštovní schránky. Pokud se zástupce žalobce nezdržoval na adrese svého místa pobytu, bylo pouze na něm, aby si příslušnými kroky zajistil doručování písemností, zvláště pak když má hájit zájmy svého klienta, jakožto účastníka správního případně jiného řízení. Je zcela proti veřejnému zájmu, aby účastníci řízení nedůvodně protahovali a znemožňovali probíhající řízení tím, že si záměrně či nedbalostně nekontrolují své poštovní schránky, případně jiným způsobem brání doručování písemností. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 15/2017-25, dostupný na „X“).
19. V poslední námitce žalobce namítal chybné provedení měření. K tomu soud uvádí následující. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 09. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60 (dostupný též na www.nssoud.cz), uvedl, že „s námitkami, které se týkaly nesprávného postupu a chyb při měření rychlosti stěžovatelova vozidla, se však krajský soud vyrovnal toliko prostřednictvím jediné věty: „Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že radarové zařízení v případě chyb při měření (jako jsou žalobcem tvrzené nesprávné úhly měření, vzdálenosti nebo existence překážek) snímek nezaznamená vůbec.“ Krajský soud bez jakékoliv další úvahy pouze přejal toto tvrzení žalovaného, obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí a opřené o „známost z úřední činnosti“, a označil je za „správné“, aniž by je dále odůvodnil či podložil důkazy. Takový postup považuje Nejvyšší správní soud v intencích výše citované judikatury týkající se požadavků na přezkoumatelnost a kvalitu odůvodnění soudních rozhodnutí za nedostatečný. Východisko, na němž je rozsudek krajského soudu v dané části založen, totiž že v případě nedodržení návodu k použití nebo jiné chyby v měření měřicí přístroj fotografii vůbec nevyhodnotí, není obecně známou skutečností. Nejvyšší správní soud nevylučuje možnost, že dané východisko je v tomto případě pravdivé, je však nutné je řádně zdůvodnit a prokázat, k čemuž procesní řády ostatně poskytují řadu instrumentů (pokud jde o řízení před soudem, např. § 127 občanského soudního řádu, ve spojení s § 52, 64 a 77 s. ř. s., týkající se odborného vyjádření, výsledku znalce či písemného znaleckého posudku). Z dalších rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Nejvyššího správního soudu, jejichž skutkový stav byl obdobný nyní řešenému případu, vyplývá, že pokud žalobce dostatečně konkrétně zpochybní klíčový důkaz, jímž je záznam z měření rychlosti a navrhne nejen výslech policistů, kteří měření prováděli ale rovněž i doložení potřebných podkladů osvědčujících funkčnost radaru nelze na takovýto návrh nereagovat či ho odbýt. Je proto na místě adekvátně procesně reagovat a žalobcem předestřená tvrzení vyvrátit nebo potvrdit. Ve zmiňovaných případech se pak ukázalo stěžejní odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, že při nevhodných podmínkách pro měření není snímek z měření proveden.

20. V právě projednávaném případě žalobce v písemnosti ze dne 23. 2. 2014 navrhl mj. provedení čtení návodu k obsluze měřicího zařízení a předložení odborných vyjádření týkajících se funkčnosti radaru v důsledku kalibrace, neboť měření bylo dle jeho názoru provedeno v rozporu s v něm uvedeným postupem. Jak již bylo výše uvedeno, žalovaný neprovedl čtení návodu k obsluze ani si neobstaral odborná vyjádření, neboť vycházel ze skutečnosti, že zasahující policista, který měření prováděl, byl odborně proškolen, jak užívat měřicí zařízení v souladu s Návodem k obsluze.
21. Soud konstatuje, že se žalobci podařilo konkrétními tvrzeními zpochybnit dosavadní skutková zjištění a bylo na správních orgánech, aby je v dalším řízení potvrdily nebo vyvrátily, což však neučinily, když se nijak náležitě nevypořádaly s žalobcovými námitkami ohledně nesprávně provedeného měření radarovým zařízením. Závěry správního orgánu I. stupně, které posléze aproboval bez dalšího i žalovaný, nemají oporu v nashromážděných podkladech, neboť není zřejmé, na základě čeho žalovaná strana dovodila, že měření nebylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Následně totiž ani žalovaný se nepokusil v rámci odvolacího řízení založit do spisu návod k obsluze nebo si zajistit odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, že při nevhodných podmínkách pro měření není snímek z měření vůbec proveden a náležitě zargumentovat, proč námitky žalobce v tomto směru vyhodnotil jako nedůvodné.
22. V těchto skutečnostech spatřuje soud zásadní pochybení správních orgánů, neboť neučinily vše nezbytné tak, aby byl dle ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a jejich závěry nemají potřebnou oporu ve spise ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nicméně soud nemá za to, že je nutno bez dalšího vyhovět všem důkazním návrhům žalobce, avšak je nutno dokazování doplnit alespoň např. o odborné vyjádření výrobce měřicího zařízení, zda toto zařízení disponuje automatickou funkcí, která nedovoluje zhotovení snímku za nevyhovujících podmínek či vyjádření o skutečnosti, že manipulace se součástkami motorového vozidla nemají vliv na funkčnost radaru.
23. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného ve výroku rozsudku ad I. zrušil pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc mu podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Soud ve věci rozhodoval bez jednání, ačkoliv žalobce požadoval ústní projednání věci, nicméně možnost rozhodnout věc bez jednání byla dána dikcí ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
24. Výrok rozsudku ad II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, svědčí mu proto Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému, a to v celkové výši 11 228 Kč. Tato náhrada se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600 Kč za dvě s tím související náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky a z náhrady DPH ve výši 21 % v částce 1 428 Kč, kterou je advokát účastníka povinen odvést ze shora uvedené náhrady nákladů, vyjma soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. května 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.